

ЗА ПАТРІЯРХАТ

ВІСНИК ТОВАРИСТВА ЗА ПАТРІАРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ
УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

ЧИСЛО 1.

ТРАВЕНЬ, 1967

РІК I.

З М І С Т :

1. Привіт і побажання Святого Отця з нагоди п'ятдесятиліття священства Верховного Архієпископа Кардинала Кир Йосифа.
2. Звернення до Громадянства Управи Товариства за Патріархальний Устрій Української Католицької Церкви.
3. З нагоди світлих роковин Блаженнішого Верховного Архієпископа Кардинала Кир Йосифа Сліпого.
4. За самостійність Церкви і єдність обряду. — Василь Пасічник
5. До нашої програми. — Степан Процик
6. Перша Сесія Єпископського Синоду. — (УПБ Рим)
7. Конституція Українського Католицького Університету ім. св. Климентія Папи. (Благовісник, кн. 1—2, Рік III)

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

ПРИВІТ І ПОБАЖАННЯ СВЯТОГО ОТЦЯ
З НАГОДИ ПЯТ'ДЕСЯТИЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА ВЕРХОВНОГО
АРХИЄПІСКОПА КАРДИНАЛА КИР ЙОСИФА.

Возлюбленому Синові Нашому
Йосифові Св. Р. Ц. Кардиналові Сліпому
Верховному Архiepіскопові, Львівському, Українців
ПАПА ПАВЛО VI

Возлюблений Наш Сину,
Привіт і Апостольське Благословення!

З нагоди 50-ліття Священства Тобі, Возлюблений Наш Сину, висловлено пребагато привітів і побажань, напевно з радістю, щоб виявити справжнє почування прихильності і слова глибокої пошани, якими Ти справедливо й заслужено, довгий час і повсюду, користуєшся.

В цьому загальному вияві доброзичливості Ми ніяк не бажаємо бути останніми. Тому і піднімається також Наш голос, святочний і сповнений найкращих побажань, а молебні слова, повні любови, линуць до Бога, найвищого Добра і Подателя всіх благ, бажаючи в Нього всіх спасенних дарів, сприятливих для Твого великого духа і благодатних для Твого достойного Народу.

Святочні ж побажання достоїть і годиться супроводжати проголошенням прилюдної хвали: Коли Ми пригадуємося над довгими, вже пройденими, літами Твого віку, бачимо Тебе, як Ти незвичайно заслужився для священної служби і для Церкви. Бо як Львівський український Ієрарх був Ти в пастирській діяльності благорозумний, в учительському уряді ревний, у всьому повний любови. Потребам і турботам Твого стада Ти увесь себе посвятив, взявши собі за вір чесноти слова св. Августина: « Хоч ми наставники, то і слуги єсємо, хоч ми владики, та діємо неначе слуги » (Де Діверсіс, Серм. 9, 3; 35, 6).

Готовий за Твою Церкву вмерти, чи-то на ділі, чи-то бажанням, Ти перетерпів за ім'я Ісуса чималі страждання з незламною терпеливістю і мужністю, які для хвали Твого духа додають нову незвичайну красу, осяяну гідним пошани світлом.

Як Ти прибув до Риму і Ми прикрасили Тебе священною римською багрянницею, Ми бажали обдарувати Тебе беззастережним і найбільшим Нашим довірям. Для того з усього серця заохочуємо Тебе, щоб Ти був стійкий і непорушний, ревний у сповнюванні діл Господніх, памятаючи завжди на те, що Твій труд не буде марним перед Господом (пор. I Кор. 15, 58); а найгарячіші побажання для Тебе нехай дозволять Нам передвістити, що назріває ця надія, яка кріпить Твого духа і піднімає Тебе із зневіри.

Оце все бажаячи Тобі із щирого серця, як на завдаток небесної помічі, з радістю уділяємо Тобі, Возлюблений Наш Сину, Апостольське Благословення, а разом з Тобою благословимо всіх, що святкуватимуть з Тобою торжественний день 50-ліття Твого Священства.

Дано в Римі, при Соборі св. Петра, дня 30 місяця серпня, 1966 року, четвертого Нашого Вселенського Архiepіейства.

Павло Папа VI.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ГРОМАДЯНСТВА

З НАГОДИ СВІТЛИХ РОКОВИН

БЛАЖЕННІШОГО ВЕРХОВНОГО АРХИЄПІСКОПА КАРДИНАЛА КИР ЙОСИФА СЛІПОГО

У к р а ї н к и й У к р а ї н ц і !

1967 рік залишиться незабутнім роком подвійного Ювілею 75-ліття народин і 50-ліття священства Блаженнішого Верховного Архiepіскопа Кардинала Кир Йосифа Сліпого.

Звертаємося до всіх українських церковних і світських організацій, товариств й установ зі закликом, гідно відзначити цей подвійний ювілей концертами, бенкетами, сходами.

Дякуймо в цьому році Всевишньому, в особливий спосіб, за визволення Ісповідника Кир Йосифа з російського ув'язнення та просім Бога, щоби Він даліше обдаровував нашого Доброго Пастиря-Ювілята всіми ласками та благим багатоліттям.

Нехай відзначення цих роковин буде виявом нашої глибокої вдячності Достойному Ювілятові. Нехай героїчне життя і тернистий шлях Українського Батька-Священника, позначений тюрмами й концентраційними таборами, стане для нас невичерпним джерелом сили до змагу за Божі й людські права та ідеали українського народу. Поновім, зокрема в цьому ювілейному році, нашу відданість Великому Ісповідникові й Мученикові за віру й народ, який даліше благородно й по-християнськи спрямовує Українську Церкву на шлях віднови. Об'єднаймося коло Ісповідника-Провідника Кир Йосифа духово й дієво, та вірно співпрацюймо з Ним для збереження обряду, мови й традиції Рідної Церкви, яка даліше буде стояти на сторожі християнської духовності Української Нації. Це нині "єдине на потребу", що повинно порушити наше почуття співвідповідальності за далішу долю українства в країнах нашого поселення. Нехай численні привіти Блаженнішому Кир Йосифові з усіх сторін світу будуть виявом нашої солідарності з Достойним Ювілятом, Символом і Борцем за самобутність і підметність Української Церкви в зв'язку віри з Вселенською Католицькою Церквою.

Нехай ці роковини скріплять нашу оборону проти наступу російського уряду на Українські Православну й Католицьку Церкви, які є перепорою в його постанові зліквідувати Українську Націю. Пригадаймо західному християнському світові, з нагоди ювілею, як перед 25-ти роками російський уряд, за помічю свого ставленника московського патріярха, нищив нашу єрархію, священників, монаші чини й вірних та, в той час засудив нашого Ювілята на 18 літ каторги, терпіння і пониження. Пригадаймо всім в часі ювілейних святкувань, що й сьогодні гонитель християн, російський імперіалістичний уряд, уживає всіх посередніх заходів, щоби не допустити до обнови й до юрисдикційної єдності Українських Церков закордоном, та до їх єрархічно-правного зв'язку з Матірною Церквою в Україні, використовуючи в своїй дипломатичній стратегії екуменічну прихильну настанову провідників західних християн до місійних можливостей на советській адміністративній території, обильно скроплений кров'ю Християн -- Українців.

Нехай ці ювілейні святкування не кінчатся лише оправданою і потрібною піснею про великі минулі заслуги Батька Народу. Наслідуймо Ювілята, Слугу Божого, в його ділах, силі волі, незахитній вірі,

терпиливості й витривалості, в боротьбі за Бога і Націю, в часі цієї
смути нашої Рідної Церкви. Поширюймо й поглиблюймо постійно нашу сві-
домість про те, що збереження соборности і утвердження одного Проводу
Українськими Церквами в Її Патріархальному Устрою це вимога, потреба
й konieczність для того, щоби нам Богом дані й Ватиканом признані права
для Української Церкви ніхто не топтав, та не легковажив Її вірних.
Підтримуймо неустанно, морально і матеріяльно далекосяжні задуми
Великого Сина України й Подвижника Української Церкви, Голову Синоду
Її Єпископів, Блаженнішого Верховного Архiepіскопа Кардинала Кир Йо-
сифа, та разом з Достойним Ювілятом "Великого бажаймо".

Товариство за Патріархальний Устрій
Української Католицької Церкви
Краєва Управа в ЗДА

В лютому 1967 року

75-РІЧЧЯ БЛАЖЕННІШОГО ВЕРХОВНОГО АРХІЕПІСКОПА КАРДИНАЛА ЙОСИФА СЛІПОГО, МИТРОПОЛИТА ГАЛИЦЬКОГО І ЛЬВІВСЬКОГО

Верховний Архiepіскоп Йосиф Сліпий-Коберницький-Дичковський на-
родився 17-го лютого 1892 року в селі Заздрість, Теробовальського по-
віту, в Західній Україні, як син заможних селян Івана та Анастасії
з роду Дичковських.

По закінченні середньої освіти та іспиту зрілості, зложеного
з відзначенням в українській гімназії в Тернополі в р. 1911, Блажен-
ніший Кир Йосиф почав богословські студії в Духовній Семінарії та на
університеті у Львові.

Наполегливою працею завдяки здібностям і моральним прикметам
здобув він високі успіхи у студіях і звернув на себе увагу тодішнього
ректора Семінарії о. Йосифа Боцяна, пізнішого єпископа луцького, і
Митрополита Андрея Шептицького. За їх допомогою він виїхав в р. 1913
на студії до Інсбруку, в той час сланого осередку богословських наук.
Там перебував він перші роки світової хуртовини.

Митрополит Андрей, повернувшись у вересні 1917 року із заслання
до Львова, особисто висвячував укінчених богословів, між ними також
богослова Йосифа Сліпого. 30 вересня 1917 р. Йосиф Сліпий дістав мен-
ші свячення в Уневі, 9-го жовтня діаконат, а 19-го жовтня в архикате-
дральному храмі у Львові презвитерат з рук Митрополита Андрея.

По свяченнях о. Йосиф Сліпий виїхав на дальші студії до Інсбруку
і до Риму. Наукові роботи о. дра Йосифа Сліпого принесли йому приз-
нання у духовних наукових колах і рівночасно дали йому право на педа-
гогічну працю у високих школах.

Від того часу о. др Йосиф Сліпий докладав усіх старань, щоб під-
нести рівень богословських студій в рідному краю.

Як основник і керівник Богословської Академії у Львові о. Ректор
Йосиф присвятив багато праці й уваги вихованню священничого доросту.

Але не тільки справи освіти молодих теологів приковували увагу
ректора Духовної Семінарії та Богословської Академії. Виховання ха-
рактерів тих, яким доведеться в майбутньому проповідувати слово Боже,

це була велика і важлива проблема в його педагогічній діяльності. Сам людина хрустального характеру і великого духового такту і гарту, отець Ректор Й. Сліпий старався виплекати найкращі чесноти і в майбутніх священників.

Педагогічна діяльність не була єдиною ділянкою зацікавлень отця Доктора. Він був великим знавцем мистецтва, археології та природничих наук. Його знання багатьох мов давало йому можливість слідкувати за розвитком науки в тих ділянках, що його цікавили і дописувати до чужомовних наукових журналів.

О. Ректор Йосиф був послідовником Митрополита Андрея Шептицького у змаганні за єдність церков і згідно зі святоюрською традицією підтримував приятні зв'язки з православними братами.

Тому не дивно, що великий Митрополит Андрей хотів бачити своїм наступником на митрополичому престолі о. дра Йосифа Сліпого.

На пропозицію Митрополита А. Шептицького Папа Пії XII іменував 25-го листопада 1939 року о. Йосифа Сліпого, у той час Архидіакон-Крилошанина Митрополичої Капітули у Львові, титулярним Архiepіскопом та Кoadьтором з правом наслідства на митрополичому галицькому престолі. Митрополит Андрей завізав до себе тодішнього катедрального парохом о. крилошанина Романа Лободича і, повідомляючи його про ту номінацію у тайні, яку приказав заховати, доручив йому як парохом приготувати все що патрібне до архисерейських свячень, що мали відбутися у митрополичій каплиці. Архисерейські свячення довершив сам Митрополит Андрей при співучасті Владик Кир Никити Будки і Кир Николая Чарнецького, а свідками свячень були брат Митрополита Архимандрит Климентій та крилошани Капітули отці Леонтій Куницький, Олександр Ковальський, др. Василь Лаба, Роман Лободич та дехто з домашніх священників. Свячення відбулися в день Непорочного Зачаття Пречистої Диви Марії 22-грудня 1939 року, у сильний морозний день, коли Львів був під червоною владою.

Вступаючи на митрополичий престіл Владика Кир Йосиф мав за собою великий досвід адміністратора. Він брав участь у всіх справах єпархії, а великий адміністративний досвід набув на становищі ректора Богословської Академії та як видавець "Богословії", науково богословського квартальника, та цілої серії видань Аскетичної Бібліотеки, Праць Богословської Академії та Праць Богословського Наукового Т-ва.

Обставини, в яких прийняв сан Архисерейства, не віщували нічого доброго. Це був час, коли окупантська червона влада нищила українське народне життя і разом з ним і нашу Церкву.

Свідомий своєї відповідальності перед Богом, Церквою і Народом, Митрополит Кир Йосиф остався вірний Христові, хоч прийшлося йому перейти найтяжчі проби, які тільки рафінована безбожність і такаж влада могли застосувати супроти нього та інших арештованих з ним галицьких Владик.

Доля Митрополита Кир Йосифа та інших галицьких єпископів початково була невідома і щойно у березні 1946 року проголошено, що в Києві відбувся військовий суд над Митрополитом і єпископами та що всі вони засуджені на довголітні каторжні роботи.

На засланні перебував Митрополит Йосиф майже 18 років і за ласкою Божою залишився в живих, коли всі інші галицькі Владики на засланні повмирали.

Ніщо не діється на світі без Божої волі і таке воно сталося з Митрополитом Йосифом. Внаслідок протесту нашого Єпископату і за старанням Папи Івана XXIII Митрополит Йосиф з початком року 1963 вийшов

на волю та приїхав до Риму, щоб взяти участь у Другому Вселенському Ватиканському Соборі.

Папа Павло VI підніс Митрополита Йосифа до гідности Верховного Архиспископа, а згодом наділив його почестьо Кардинала та члена Східної Конгрегації.

Праця на II Ватиканському Соборі, в часі якої Кардинал Йосиф часто забирав слово у складних і важливих справах, звернула очі всіх Владик на Князя Української Католицької Церкви і вчинила справу патріархату Української Католицької Церкви актуальною. Ця справа в руках самого Святішого Отця чекає на позитивне поладнання.

У 75-річчя Блаженнішого Верховного Архиспископа і Кардинала Йосифа Сліпача добро нашої Церкви ставить вимогу до нас - сильно об'єднатися коло Світлої Постаті Кардинала Йосифа та принести йому нашу щирю любов та молитви, щоб очолив ВІН нашу Українську Католицьку Церкву як Патріарх і щоб під Українським Католицьким Патріархатом настала нова доба для нашої Церкви на славу Божу і України.

У його 75-річчя молим Господа за кріпке здоров'я Блаженнішого Верховного Архиспископа і Кардинала Йосифа - на многі і благі літа!

Василь Пасічняк

ЗА САМОСТІЙНІСТЬ ЦЕРКВИ І ЄДНІСТЬ ОБРЯДУ

По другій світовій війні положення Української Католицької Церкви в Україні та на чужині дуже змінилося. В Західній Україні Українську Католицьку Церкву цілковито знищили комуністи. На чужині Церква зустрілася з новими трудними проблемами, до яких її вище і нижче духовенство не підготоване. Ці проблеми хочемо насвітлити так, як їх бачимо; при цьому будемо старатися придержуватися засад здорової, позитивної критики.

Ми втратили на рідній землі всі наші вікові духові скарби. Ми втратили наші Церкви, школи, організації, пресу, а що найважливіше, ми втратили волю, той найцінніший скарб кожного народу, який і ми, хоч і під займанщинами, все таки до деякої міри посідали. Залишивши рідну землю, ми поселилися в різних країнах, головно в місцях поселення перших наших поселенців. Тут ми застали нашу Українську Католицьку Церкву та сітку народних організацій та товариств. Ми побачили, що всі ті організації взяли свій початок від проводів нашої Церкви, вони повтавали там, де були наші церковні громади. Цей факт підказує нам, що ми, як окрема етнічна група, збережемо себе на чужині так довго, доки потрапимо зберегти самобутність нашої Церкви.

До другої світової війни Українська Католицька Церква провадила місійну душпастирську працю для наших емігрантів в таких країнах: в США, в Канаді, в Південній Америці: Бразилії та Аргентині. Після другої світової війни Українська Католицька Церква почала душпастирську працю ще в Англії, в Австралії, в Німеччині та Франції, де в цей час вперше масово поселилися нові емігранти. Нині Українська Католицька Церква у вільному світі начислює: 17 Владик, у цьому Верховний Архиспископ та два Митрополити, 750 священників, 500 монахинь, та около 850 тисяч вірних.

До війни, наші Церкви, Владики, духовенство та наш народ на рідній землі були постійним джерелом духової, а в потребі і матеріальної допомоги Українській Католицькій Церкві на чужині. З рідного краю виїздили священники та монахині на місійну працю, а рідний край допомагав своїми духовими засобами: пресою, книжками та церковним устаткуванням. Великим опікуном Церкви на чужині був наш Митрополит Андрей Шептицький. Він відвідував громади наших емігрантів та своїм великим авторитетом заступався за потреби Церкви у Ватикані. Він добився того, що наша Українська Католицька Церква на чужині дістала перших Владик: у Канаді став ним Єпископ Никита Будка, в ЗДА Єпископ Сотер Ортинський.

Із закінченням другої світової війни урвадалася всяка допомога Українській Католицькій Церкві на чужині з рідної землі. Церква в діаспорі сама бореться з новими проблемами, з новими труднощами.

Вже перед другою світовою війною бракувало нашої Церкви на чужині священників, монахинь та дяків. Якщо б не прибуло по війні до ЗДА около 200 священників і 60 тисяч вірних, то було б треба замкнути багато церков. Подібне положення заіснувало б теж в Канаді та Південній Америці.

Від Берестейської Унії /1596/ Українською Католицькою Церквою у Ватикані правлять чужинці. До 1717 року Церква підлягала Конгрегації для Поширення Віри. В цьому році Папа Бенедикт XV установив окрему Конгрегацію для Східних Церков і її наша Церква підлягає по нинішній день. Головою Конгрегації є кожночасний Папа, її секретарем тепер є Кардинал Теста. В 1963 році Папа Іван ХХІІІ, вперше, іменував п'ятьох східних Патріархів членами Конгрегації для Східних Церков, а Папа Павло VI при кінці 1963 р. назначив членами Конгрегації нашого Верховного Архiepіскопа Йосифа Сліпого, митрополита Амвросія Сенишина і Архiepіскопа Івана Бучка.

Ця управа та опіка була різна. Цілком природно й зрозуміло, що чужинці не дали нашої Церкви такого проводу чи опіки, яку могли би дати їй наші Владики. Доля Української Католицької Церкви залежала багато від того, хто був Папою, хто секретарем Конгрегації, чи були це люди нашої Церкви прихильні, чи може це були люди, які йшли по лінії корисній нашим ворогам: полякам, росіянам та мадярам, яким завжди залежало на тому, щоби нашу Церкву послаблювати, а її вірних спрямовувати на латинський обряд. Члени Східної Конгрегації це переважно італійці, римо-католики, люди західної культури. Вони часто не доцінювали і не розуміли вартости нашого обряду, не знали добре нашої історії, не знали наших церковних та народних звичаїв і часто уважали нашу Церкву чимсь менше вартісним. Одним із від'ємних впливів чужинців був натиск на наших Владик впроваджувати цeлібат духовенства та деякі звичаї чи богослужби латинського обряду. Прихильники латинізації нашого обряду були, на жаль, також наші Отці Василіани, які в Римі мали постійно свій найвищий уряд Архимандрита і через цей уряд мали доступ і впливи у Конгрегації для Східних Церков. Дух латинізації нашого обряду дуже скріпився по переведеній реформі Чина СВВ в минулому столітті, через Отців Ісусовців. Можна було бачити такі латинізаційні новості, як у Львові при вул. Жовківській, у церкві св. Онуфрія на хорах були малі органи, які пригравали підчас св. Літургії та різних Богослужб.

Таку мішанину нашого обряду з різними чужими практиками ми спостерігаємо в деяких церквах на чужині: статуї, фігури, хресні дороги, церкви в стилі навіть колоніальному. В церквах, де нема дяків, священники служать св. Літургію самі, хоча можна б навчити в кожній

парохії одного чи двох хлопців послужити. Впроваджується практика коронування Матері Божої. В деяких церквах віктарні хлопці служать при престолі одягнуті в червоно-білій чужій одежі, а не в наші дальматики. На жаль, тої обрядової мішанини і на свою руку різними священниками впроваджуваних чужих обрядових практик ніхто не контролює; вони, в розумінні вірних, залишаються завживаними, стають законом, новим своєрідним обрядом. Це компромітує нас перед чужинцями, бо обряд то закон, якого нікому не вільно самовільно змінити.

Латинізація нашого обряду посередньо відкинув своїми постановами Другий Ватиканський Собор, головню а Конституції про св. Літургію, дораджуючи вірним римо-католицької Церкви спільно співати та разом зі священником відповідати св. Літургію. Органи поволі сходять на другий плян.

Молитовних почувань наших вірних, відданих Богові спільними устами, серцями та душами не заступлять ніякі мертві музичні інструменти. Нашого молитовного "Господи помилуй", "Подай Господи", чи "Тебі Господи", не має ніякий другий обряд у світі.

..... *Обновлення Української Католицької Церкви. *)*

1. Основна заслуга Собору для нашої Української Католицької Церкви полягає в тому, що він ясно й недвозначно ствердив засаду, що Христова Церква, хоч з волі Божої одна й єдина для всіх народів і всіх часів, складається з різних помісних Церков, або обрядів, які мають свої власні літургічні, богословські й духовні традиції, враз із своїм окремим правопорядком. Ця постанова Собору дає остаточну відповідь всім тим нашим вірним, які, замість старатись жити своїм повним християнським життям у своєму рідному українському обряді, згідно зі всіма його прекрасними літургічними традиціями й звичаями, покидають його та переходять до чужих, переконуючи себе, що там легше й краще бути добрим католиком, бо там, мовляв, більше людей, коротші богослужби, ближче до церкви й ніхто їм не докучає за свій обряд, підчас коли на Україні наші брати по геройськи держаться своїй вірі і обряду.

Ствердження цього факту Собором є сьогодні надзвичайно важне для нашої Церкви на рідних землях і зокрема для наших вірних на еміграції. Воно тим важніше, що гої дух втечі від свого рідного українського обряду, який є правдивою прикрасою цілої Вселенської Церкви, як ствердили це Соборові Отці, й найціннішим скарбом нашого українського народу, - починає, тут і там, проявлятися, на жаль, і серед деяких наших священників, монахів і монахинь, які воліють бути непотрібною причіпкою до чужих, ніж стояти в проводі своїх. Дай Боже, щоби голос цього Вселенського Собору і приклад наших геройських братів на Україні сколихнув їхнім християнським і національним сумлінням та здержав їх від понижуючого дезертирства. Бо наша участь в обновленні Христової Церкви має йти дорогою обновлення нашої Церкви, в нашому рідному візантійсько-українському обряді.

*) З "III Спільного Пастирського Послання", Благовісник, Рік II, кн. I, 1966, стор. ІЗ-ІІІ.

ДО НАШОЇ ПРОГРАМИ

Другий з'їзд Краєвого Комітету за Створення Київсько-Галицького Патріархату, що відбувся в квітні минулого року повинен стати міжетапним порогом широкого цілеспрямованого, хоч подекуди недостатньо оформленого руху мирян Української Католицької Церкви за організаційне й разом з тим за духове відродження Церкви. Говоримо міжетапним, бо коли говорити лише про актуальність чи важність окремих програмових точок Комітету, то головна ціль його не перестала бути актуальною і мобілізуючою, і знайшла повне й майже тотожне відображення в статуті, прийнятому на згаданому з'їзді Товариства за Патріархальний Устрій Української Католицької Церкви.

При цій організаційній трансформації насамперед стверджено болючу реальність - факт невдачі поставлених нашим найвищим церковним авторитетом планів легального завершення розкинутої по усіх територіях земного обшару Української Католицької Церкви у патріархальному устрої. Невдачі тим болючішою, бо спричиненої наполовину чужими і нашими власними українськими чинниками, що діяли й нині діють солідарно проти самоуправи і єдності Української Католицької Церкви.

Силою цієї обставини справа українського Патріархату перейшла до компетенції інших інстанцій церковної влади, з яких найвищою є Святіший Отець, Синод Єпископів, Східня Конгрегація, і посередньо церковна адміністрація кожної державної території, на котрій існує частина нашої Церкви у формі митрополії, єпархії, екзархату чи вікарату. Формально лише Святіший Отець, який як голова Вселенської Церкви має прерогативу вирішення, чи введення в силу постанову про патріаршу гідність, однак фактично тепер, коли Український Патріархат мав би бути покликаний до життя, на вирішення цієї справи почали впливати крім церковних дуже часто елементи національної, міжнародної, ідеологічної і культурної політики. При зростаючій міжнародно-політичній ролі Ватикану, і при існуванні встановленої нової інстанції церковної влади - Синоду Єпископів - усі політичні елементи матимуть в майбутньому домінуюче значення в справах і нашої Церкви. Характер і ефективність влади національних єпископських конференцій тяжко в теперішній експериментальній стадії уточнити однак немає сумніву, що на місці римсько-централістичної тенденції в Католицькій Церкві приходить новий національно-політичний елемент, програмово базований на структурі помісних церков.

Сучасний стан змагання за єдність і структуральне й канонічне завершення нашої Церкви заставляє нас рахуватись з такою політичною дійсністю як з фактичною перешкодою, яка не сприяє нашим ідеалам. Саме структуральне представлення формально ставить Українську Католицьку Церкву на рівні з іншими помісними церквами, однак на практиці ледве чи можна буде легко побороти опір територіяльних церков на адміністративне і обрядове відокремлення існуючої на даній території частини Української Католицької Церкви в цілі з'єднання її в одному українському патріархаті. На ділі оригінальні Берестейські постанови, як також і до деякої міри пізніші, Замойські чи Львівські, формально давали Українській Церкві більше прав самостійності ніж вона в дійсності користалась. Політика в Церкві ці права з'їла.

У нашій програмі Українська Католицька Церква це повна вартість окрема, незалежна, це устроєва, обрядова, духовна, мовна, традиційна

і культурна індивідуальність, а не причинок до міжнародної політики. Добро цієї Церкви - це об'єкт для себе, і його не можна вимірювати стандартами мінливих політичних концепцій, ані етнічних пов'язань.

Церква - це душа народу. Вона існує з народом і залишається з народом, незалежно від того хто виконує адміністративну владу. Церква не іде на еміграцію але служить народові там, де він цього потребує. Церква в модерному світі відділена від політичної влади, але не відділена від духових і культурних потреб народу і в тому вона й політична, наскільки політика відображена в духовості, культурі і традиції народу. Але надмірне ополітичення шкодить церкві. Політика - це конфлікти, часто ненависть і підступ. Церква - це гармонія, любов, ширість.

Згідно з обов'язуючим статутом Т-ва за Патріархальний Устрій Української Католицької Церкви справи єдності і організаційного завершення слід трактувати як речі самопідметні, верховні, а не як додаток до мертвих політичних чи ідеологічних програм. Тому єдність Української Католицької Церкви без огляду на її територіальне розположення і державну приналежність вірних з одного боку, і єдність у віроісповіданні, обряді, духовості і традиції з фактичного боку - це фундаментальне положення нашої організації. Це відзеркалення нашого найвищого закону, обрядової та адміністративної самоуправи Української Католицької Помісної Церкви, признаної нам Другим Ватиканським Собором.

Суть цієї основної точки нашої програми це єдність усіх розкинених по світі вірних із живою субстанцією Української Католицької Церкви - українським народом, через збереження, закріплення і продовження усіх елементів віри і релігійної практики, щоби вони були одні, й однакові для всіх. Отже збереження, а не відхилення від прийнятих і встановлених релігійних практик, як літургічна мова, церковний календар, приписи що до церковного храму, риз, титуляризації, тощо. Тільки Синод нашої Церкви під проводом свого Архипастиря, Патріарха чи Верховного Архiepіскопа, синів українського народу, може вводити потрібні тепер в модерному світі корективи. Самоуправа Української Помісної Церкви буде гарантією доцільності таких змін. Орієнтація на духовість українського народу а не достосування до національної, або скажемо, політичної церкви на Заході - це командне положення нашої програми.

Вартість кожної програми рахується її практичністю. Теоретичні міркування завжди уступають місце практичним, але повна утилітарність це дуже не уявляється з проблемами віри й церкви катеґорія, що дорогою пристосуваності до політичних чи побутових умов підважує структуру вищого порядку. В церковно-релігійному житті, яке за винятком віроісповідних справ підлягає соціальним законам розвитку суспільства, немає передбаченого господарського плану, бюджету, ані розрахунку страт і зисків, а є змагання до кращого, ідеального. Індивідуальна чи групова праця вложена для цієї цілі буде лиш тоді корисною, коли вона буде підпорядкована основній цілі єдності і непорушності нашої Церкви.

Піднесення під сучасну пору цих не нових, зрештою, програмових принципів під розгляд думаючих вірних-католиків, і ініціатива дальших конкретних акцій в тому напрямі, є дуже на часі.

Повага й сила кожного архипастиря залежить від духовенства й вірних, яких він репрезентує. Пастир без вірних не має майбутності. Таким пастирем без вірних бажать зробити нашого Верховного Архiepіскопа наші й чужі противники. Католицька преса виразно просуває ідею відірвання США від юрисдикції Верховного Архiepіскопа, і через це не

проголошено тут ні одного слова зі Спільного Послання Українського Єпископату. Миряни не сказали ще до цієї проблеми свого слова. Можливо за них говорять в Римі, але не те що вони думають. Лише ясний, непофальшований плебісцит, дійсна воля українських віруючих і демонстрація за єдністю Церкви і владою наших українських Владик може дати Верховному Архиєпископові те запілля, яке кожному архиєпископу в сьогоднішній церковній структурі потрібне. І від того як наше суспільство виконає цю важку програмову постанову залежатиме у великій мірі і майбутнє нашої Церкви.

ІСТОРИЧНЕ ЗВЕРНЕННЯ ПАПИ ПАВЛА VI ДО УКРАЇНЦІВ /25. 2. 1966/

.....Наскільки це є в думці Папи свідчать про це деякі далекі спогади,.....

...Він мав тоді нагоду зустрінути й пізнати преподобного Митрополита Андрея Шептицького і зрозуміти дещо з життя, історії і стремлень українського народу, який має тому причини бути особливо улюбленим у його серці. Тепер хотів Він це публічно засвідчити, що відноситься - продовжував Його Святість - до вашого Кардинала Митрополита задля заслуг, які Церква береже мов свій скарб і що вже вписала в свою найкращу історію: терпіння, ісповідництво, героїчність, вірність, яку світлий Владика виказав за Христову віру.

Потім до вас усіх, дорогі сини розсіяні по світі, одне батьківське слово. Знаємо наскільки ви є стійкі берегти ваші традиції, ваш обряд, вашу мову, вашу культуру. Це заслуговує на особливе признание перед Церквою і світом; от чому відзначено пурпурою цього, який може вас добре репрезентувати, далі вести по вашим шляху, освячувати й благословити.

Нашою першою думкою отже є це, щоб віддати честь вашому імені і вашій українській католицькій спільноті.

Ще є одно почуття, також глибоке і дуже живе. Чули ми щойно як Владика Кардинал згадав велику правду: «Ubi concordia, ibi victoria» (де згода, там перемога). От що ми хочемо дати вам за орієнтаційну точку: родинну зв'язь; вказати вашій спільноті на об'єднуючу ідею, ставлячи між вами центр, до якого ви всі могли б прибігати з синівським довір'ям і з братньою любов'ю.

Будьте з'єднані; любіться, віддайте вашому Кардиналові Митрополитові щирі пошани синівської і люб'язної відданості, а побачите скільки проблем упроститься і стануть плідними на надзвичайні святі діла.

А тепер ще даліше поучення, що відчувається в серці, власне на потвердження наміру, який одушевлював Папу піднести до кардинальської пурпури Кир Йосифа Сліпого: це дати українському народові надію.*)

*) "Історичне звернення Павла VI до Українців", Благовісник, Рік I, кн. 2-3, 1965, стор. 59-61.

ПЕРША ЗЕСІЯ ЄПІСКОПСЬКОГО СИНОДУ

(УПБ, Рим) -- У 1967, в другім пособоровім, році має вперше зібратися новий центральний орган Католицької Церкви - Єпископський синод. Створення такого центрального представництва всього світового єпископату схвалено ще на II Ватиканськім Соборі в декреті "Про пастирський уряд єпископів в Церкві", а папа Павло VI своїм декретом "Апостольська дбайливість" від дня 15 вересня 1965 р. покликав його до існування, визнаючи рівночасно перші його основні норми. Має це бути рада підчинена Римському Архиреєві, що складатиметься з якої півтори сотні єпископів, в більшості вибраних на національних єпископських конференціях. Ці вибрані представники заступатимуть у Єпископськім синоді думку всього єпископату, а також можуть за згодою Папи виносити рішення зобов'язуючі для цілої Церкви.

На закінчення Собору папа Павло VI заповів, що вперше збереться Єпископський синод щойно в 1967 році, тому що спершу мусять бути завершені всякі пособорові праці. Від того часу через цілий 1966 рік не було жодного авторитетного голосу, що уточнював би долю Синоду. Працювали лише в тім часі Ватиканські пособорові комісії, видаючи деякі декрети та напрямні про примінювання соборових рішень у життя. Щойно 23 грудня 1966 року, коли високі Римські достойники складали Папі різдвяні побажання, Римський Архирей повідомив, що на 29 вересня 1967 року буде скликаний Єпископський синод. Його засідання триватимуть до 24 жовтня, або й далі, якщо буде потрібно. Папа Павло VI назвав це важливою подією, що до неї треба приготуватися молитвою та простудіюванням намічених проблем. Він сподівається, що Синод спричиниться до затіснення вузлів любови та співпраці між світовим єпископатом та престолом св. Петра. Рівночасно з цим ватиканський щоденник "Л'Оссерваторе Романо" за день 24 грудня 1966 р. опублікував правильник Єпископського синоду, що його затвердив Папа з датою 8 грудня 1966 р. Відносно особового складу синоду цей правильник майже повністю наводить текст декрету "Апостольська дбайливість" з попереднього року. Уточнюється лише особу "Делегованого предсідника" синоду, що репрезентуватиме Папу та в його імені проводитиме синодом. Його функція кінчиться з закінченням сесії, а навіть може Папа номінувати кілька предсідників на цю саму сесію, що будуть чергуватися по собі, однак всі разом підписуватимуть заключні акти. Подібно маєтись справа з "Спеціальними секретарями", що їх номінує Папа на кожну сесію, або тільки на час розглядання якоїсь одної проблеми на сесії. Натомість діяльність "Постійного чи генерального секретаря" не обмежується до одної сесії, але власне він підготує їх та виконує доручення Синоду.

Новоопублікований правильник передбачає також можливість створення підчас сесій деяких комісій з членів Синоду, які мали б розглядати дані питання, тоді коли Синод продовжуватиме свою працю в загальній сесії. Над звітом комісії може потім відбуватися ще загальна дискусія Синоду. Правильник подає також загальну схему розвитку праці Єпископського синоду. У загальному проблеми, які має розглядати Синод, мають бути подані до відома всім єпископам шість місяців перед сесією Синоду. Це тому, щоб можна було скликати національні конференції чи синоди Східних Церков, простудіювати на них належно поставлені проблеми та пропонувати рішення через своїх представників на загальний Єпископський синод. Правильник виразно зазначає, що йдеться про вироблення одної спільної думки цілою конференцією єпископату даної на-

ції чи даної помісної Східної Церкви, щоб у той спосіб загальний Синод репрезентував думку всього єпископату, а не лише вибраних делегатів.

Замітним є параграфи, де говориться про голосування на Єпископським синоді. Над поодинокими схемами, чи їх частинами можна голосувати в три способи: 1. позитивно /"пляцет"/, 2. негативно /"нон пляцет"/, і 3. позитивно з застереженням /"пляцет юста модум"/, з обов'язком долучити свою пропозицію поправки /"модус"/. При голосуваннях над поправками та над остаточним текстом достягається лише можливість позитивного, або негативного голосування. Голосування відбувається писемно, якщо предсідник не зарадить інакше. Для прийняття якоїсь пропозиції потрібно дві третини голосів, для відкинення і для формальних справ вистачає абсолютна більшість.

Отже в загальному голосування передбачено в подібний спосіб як на II Ватиканським соборі. Хоч зазначено в правильнику, що голосування є рішальним лише за згодою Папи, а так то лише дорадче; то все ж таки сам плян частинного голосування і на три способи вказує посередньо, що на Синоді основно випрацьовуватимуться тексти майбутніх важних рішень. Безумовно, що це будуть радше рішення практичного значення, ніж програмативного, та тим не менше буде їх значення для майбутнього розвитку життя Церкви.

Сам текст пропозиції на Синод, т.зв. реляцію, виготовляє один з єпископів, назначений Папою, при співпраці Спеціального секретаря. Реляція, що її потім читатимуть і дискутуватимуть на Синоді, має бути предложена Генеральному Секретареві місяць перед сесією, щоб він міг розіслати її заздалегіть всьому єпископатові.

До дискусій на сесіях Синоду мають зголоситися владики день наперед, а потім подати писемно текст своєї інтервенції. Допускається також другий раз забирати слово, щоб відповісти коротко іншим дискутантам. Час інтервенцій не є наразі обмежений, однак поручається короткі виступи. Офіційною мовою Синоду є латинська.

Передбачається також говорити в імені більшого числа членів Синоду з точним поданням імен тих членів. Так то навіть у самих працях Синоду стремиться до вироблення колективного рішення, радше як індивідуального поодиноких владик. По закінченні дискусії кожний член Синоду писемно висловить думку до даної справи і то не так особисту, як згідно з дорученням і вказівками національних єпископських конференцій чи синодів Східних Церков, які він репрезентує на загальному Синоді єпископів. На бажання Римського Архисрея може відбутися також остаточне голосування над цілістю проблеми. Вкінці Генеральний секретар Синоду разом з спеціальними секретарями виготовляє остаточний звіт з синодальних праць та заключень його членів і предкладає цей звіт Римському Архисреєві.

З цього начеркненого ходу праць Єпископського синоду видно дуже велике і навіть рішальне його значення для дальшого розвитку Церкви, хоч у засаді він є дорадчим лише органом Римського Архисрея. Однак репрезентуючи весь світовий Єпископат та висловлюючи його думку, він може успішно причинятися до здійснення соборових ухвал. Це навіть чи не головна роля Синоду, зокрема в першій його цього річної сесії, перевести в практичне життя програмові рішення Собору. Тому справді треба совісної підготовки в молитві й праці до так великої події цього 1967 року. Беручи під увагу намічені реченці, можна сказати, що цілий цей рік буде в церковнім житті під знаком Синоду, подібно як попередній був під знаком пособорових Ватиканських комісій та їх ухвал відносно соборових декретів.

Як під кінець вересня збереться Синод, то можна вже в перших

трьох місяцях року сподіватися розіслання усьому єпископатові проблем, що їх мають розглядати в цій сесії. У дальших чотирьох місяцях, до кінця липня, мають відбутися національні єпископські конференції та синоди Східних Церков, які мають основно розглянути ці проблеми, оформити свою спільну думку та вибрати своїх делегатів /у загальному один делегат на 25 єпископів/, які заступали б цю думку на Синоді. У серпні має бути виготовлена реляція для предложения на Синод, з якою члени Синоду повинні запізнатися у вересні. Жовтень буде місяцем рішень Синоду, цього репрезентанта соборности всього єпископату, що має на ділі обновити в душі II Ватиканського Собору. Ця програма дії зобов'язує також український єпископат по цілому світі. Українська Церква стоїть перед надзвичайно важливими проблемами, від яких просто залежить саме існування нашої Церкви та народу на довгі часи. Від рішень Синоду залежатиме у яким напрямі можна буде розв'язувати ці проблеми. Тому належна підготовка до Синоду в цій першій половині 1967 року є життєвою проблемою Української Церкви в цілості та кожної її єпархії чи екзархату зокрема. Синод бажає почути збірні думки широких єпископських угруповань, а не так поодиноких владик, хай і найвизначніших. То ж завданням Синоду українського єпископату є виготовити спільно цю збірну думку, що справді відображувала б життя і потреби всієї української церковної спільноти. Коли б не вдалося з якихсь дрібних причин витворити цієї збірної думки, то поодинокі голоси будуть заслабі на цім великім зборі, їх заглушать проблеми інших спільнот і ми прогавимо останню нагоду виступати цілістю одною спільною церковною громадою. Так то 1967 рік може стати або роком зросту, або упадку Української Католицької Церкви. Різні виломи з-під рішень Синоду українських католицьких єпископів, проголошених в Спільному Посланні, дають на жаль основу до побоявань.

....2. Другою незвичайно важливою постановою цього Собору для нашої Української Католицької Церкви є прилюдне, врочисте потвердження патріархального устрою для Східних помісних Церков, як традиційної форми їхньої управи, з виразним бажанням, щоби були встановлені нові патріархати там, де потрібно (Про Східні Католицькі Церкви, 11). З тією постановою Собору є тісно зв'язане прохання наших українських Соборових Отців до Собору, прилюдно предложене, в імені всіх членів нашого Українського Єпископату, в часі II сесії Собору, 1963 р., Митрополитом Кир Йосифом, щоби Собор узяв під увагу виїмкові заслуги нашої геройської й многострадалної Церкви для Вселенської Церкви й її величезні потреби в сьгоднішньому її положенні та створив для неї окремий український католицький патріархат.

Таким чином, ми, українці, зможемо успішно працювати над обновленням Христової Церкви тільки згідно з цими спасенними рішеннями Собору, тобто через спільну синодальну дію цілого українського єпископату, під одним ієрархічним Верховним Проводом нашої Української Католицької Церкви.*)

*) З "III Спільного Пастирського Послання", Благовісник, Рік II, кн. I, 1966, стор. 14.

Для пояснення численних запитів про
структуру й легальний статут Українського
Католицького Університету передруковуємо
два розділи його Конституції

КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ^{*)}
ІМ. СВ. КЛИМЕНТІЯ ПАПИ
ЗГІДНО З СХІДНИМ КАН. ПРАВОМ.

І. Назва, характер, правна основа й мета.

§ 1. Висока школа носить назву Український Католицький Університет імені св. Климентія Папи, з тимчасовим осідком у Римі. Він навідує до світлих традицій наукових установ Київсько-Галицької Митрополії і має за завдання продовжувати, забезпечувати й закріплювати дальший розвиток і зріст дослідів і досягнень людського духа та правдивої науки у світлі Христової Благовісті.

§ 2. Український Католицький Університет є науковою установою церковно-канонічного права Східної Церкви. Подібно як наукові установи в минулому, його існування спирається на канонічних приписах і звичаях, що обов'язують у Київсько-Галицькій Митрополії, враз із уягледненням новочасних напрямних і вимог католицьких університетів.

§ 3. Правною основою існування й діяння Українського Католицького Університету є постанова Верховного Архиспископа-Митрополита з Синодом усіх українських католицьких Єпископів. Законодатна власть і нагляд над Українським Католицьким Університетом належать Верховному Архиспископові-Митрополитові з Синодом під проводом Апостольського Престолу.

§ 4. Український Католицький Університет є власністю Української Католицької Церкви, заснований матірньою Церквою Київсько-Галицької Митрополії під правлінням Верховного Архиспископа-Митрополита з Синодом Єпископів усієї Української Католицької Церкви.

§ 5. Метою Українського Католицького Університету є розвивати науку, зосереджувати наукову творчість, підготовляти кандидатів до наукової і душпастирсько-виховної праці в оперті на науковій і моральній основі, визнаваній Католицькою Церквою.

§ 6. В Українському Католицькому Університеті вестимуться в межах його можливостей всі головні галузі знання. Професори ведуть виклади, просемінарії, семінарії й лабораторії, щоб знайомити слухачів з основами й методами наукової праці та підготовляти їх до душпастирського і вчительського звання та інших професій. До помічі стоять також Бібліотека, Музей і Архіви Українського Католицького Університету.

§ 7. Український Католицький Університет охоплює п'ять факультетів: Богословський, Філософічно-Гуманістичний, Природничо-Матема-

*) Благовісник, Рік III, кн. I - 2, 1967, стор. 75-78

тичний, Права й Суспільних Наук і Медично-Фармацевтичний; до них у майбутньому долучаться Інститути церковного співу й музики та інші відповідно до потреб. Український Католицький Університет може мати окремі факультети, пов'язані з факультетами дослідні інститути та вести дослідну й викладову працю також поза своїм осідком.

§ 8. Печатка Українського Католицького Університету включує напис по-українськи: Український Католицький Університет ім. св. Климентія Папи, а по-латинськи: Universitas catholica Ucrainorum S. Clementis Papaе. Крім того, кожний факультет має свою спеціальну печатку.

II. *Управа Університету.*

§ 9. У проводі Університету стоїть Верховний Архиспископ-Митрополит з Синодом Єпископів Української Католицької Церкви, який наглядає над усіма справами, що належать до ведення студій Університету, уділює всім професорам і їх заступникам канонічну місію та приймає присягу від Ректора, залишаючи Університетові належну внутрішню автономію.

§ 10. Університетом керує Ректор, іменований Верховним Архиспископом-Митрополитом з-поміж звичайних професорів на час трьох років. До помічі Ректорові стоїть Сенат, у склад якого входять: Проректор, Декани й Проректори та по одному членові від кожного факультету, делегованому Професорською Колегією даного факультету. Ректор наглядає над усім діловодством Університету й може здержати ухвали факультетських Професорських Колегій з обов'язком одночасного відклику до Верховного Архиспископа-Митрополита, перед яким відповідає за ведення каси й виконання заряджень; Ректор приймає присягу (1) від професорів і доцентів, проводить іматрикуляцію слухачів, підписує свідоцтва абсолюторії, скликає і веде зборами, в яких беруть участь усі викладачі сили, щоб вислухати їхню думку в важливіших наукових, адміністративних та економічних справах. Йому підпорядкований увесь адміністративний персонал.

Ректор представляє щорічно звіт Верховному Архиспископові-Митрополитові з ведення Університету. Ректор має право встановити три дні в році вільними від викладів. Він репрезентує враз із Деканами Український Католицький Університет назовні. Ректор може признати кожному окремому професорові, доцентові й викладачеві відпустку на один місяць, а про довшу може представити пропозицію Верховному Архиспископові-Митрополитові. Якщо Ректор перешкоджений, його заступає Проректор, хіба що Верховний Архиспископ-Митрополит зарядить інакше.

§ 11. Ректор враз із Сенатом рішає про справи Українського Католицького Університету більшої ваги: проекти статутів змін, складання загальної програми студій, заснування нових катедр, поладнування спізнених індивідуальних вписів; він представляє внесення про платню професорів і адміністративного персоналу Верховному Архиспископові-Митрополитові; він полагодикує всі зовнішні справи Українського Католицького Університету. Підписує протоколи засідань Сенату, які веде Секретар, хіба що Ректор зарядить інакше.

§ 12. *Деканія* щорічно вибирають Професорські Колегії їхніх факультетів наприкінці академічного року. Новообрані Декани перебирають урядування після ферій. Для важности вибору потрібна більшість важно відданих голосів приявних членів Професорської Колегії факультету. В разі трикратного безвирішного голосування про вибір рішає жеребкування поміж двома кандидатами, які отримали найбільше голосів. Деканами можуть бути обирані лиш звичайні професори. Декани провадять канцелярії при допомозі секретарів, головують при іспитах самі або почерез своїх заступників, хіба що при іспиті приявний Ректор (див. § 10), приймають вписи, підтверджують прослухані семестри й уділення абсолюторії, скликають і проводять конференціями Професорських Колегій своїх факультетів та спільно з Ректором репрезентують Український Католицький Університет назовні. Декан може в разі потреби признати професорові, доцентові й викладачеві свого факультету відпустку на п'ять днів. Якщо Декан перешкоджений, його заступає Прорекан, цебто попередній Декан. Декан приймає виправдання професорів, неприявних на засіданні Професорської Колегії свого факультету.

§ 13. *Професорські Колегії факультетів.* До Професорської Колегії кожного факультету входять професори почесні, звичайні і надзвичайні та по двох делегатів від доцентів. Професорська Колегія на внесення професора-представника даної ділянкової дисципліни юкликє і представляє до затвердження допоміжні у викладах сили, приготує розподіл і програму викладів у межах визначених конституцією, установлює реченні іспитів та рішає в справі студій слухачів, що прийшли з інших університетів або заведень, полагоджує інші важливіші поточні справи факультету, проводить габілітації, представляє внесення на іменування надзвичайних професорів і доцентів, визначує відпоручників а-поміж Професорської Колегії до іспитів і вибирає більшістю голосів декана й делегата до Сенату на час одного року. Для важности ухвал необхідна приявність бодай половини членів Колегії. Із засідань Професорської Колегії ведеться протокол, що його підписує Декан і Прорекан.

§ 14. *Секретаріят, Квестура, Видавництво.* При Українському Католицькому Університеті діє його Секретаріят, що ним керує Секретар. Секретаріят приймає прохання, веде переписку за вказівками Ректора чи Деканів та виготовляє всі документи Українського Католицького Університету. Секретар провадить протоколи з засідань Сенату, хіба що Ректор зарядить інакше.

Грошові справи полагоджує Квестура, підчинена Квесторові. Квестура приймає вплату таке і оплат, вишачує платні, гонорарі, видає індекси та вписові картки, веде продаж видань Українського Католицького Університету, книжок тощо. Секретаря, Квестора і всіх службовців іменує Ректор. Урядовою мовою є українська.

Видавництво Українського Католицького Університету піддягає Ректорові. Науково-видавничі щорічні пляни представляють Ректорові Декани факультетів на основі поручень Професорської Колегії чи то покликаної Ректором окремої Видавничої Комісії.

ЗА ПАТРІЯРХАТ - Бюлетень інформації Товариства за Патрі-
ярхальний Устрій Української Католицької Церкви. Видає
Красва Управа Товариства. Матеріали і кореспонденцію слати
на адресу: Ukrainian Catholic Association

P. O. Box 11012

Philadelphia, Pa. 19141

digitized by ukrbiblioteka.org